

Anerkendelse som pædagogisk redskab.

Menneskets hjerne, og dermed væsen, er indrettet sådan, at vi trives bedst, udvikler os bedst og lettest i et klima der er præget af anerkendelse.

Definition på anerkendelse, der ikke må forveksles med ros:

- Ros er beundring for en præstation.
- Ros er champagne når det gik godt, klap på skulderen og beundrende ord.
- Ros er selvfølgelig også anerkendelse, men anerkendelse er mere nuanceret end blot ros.
- Anerkendelse er at blive taget alvorligt, fordi man regnes for at være en dygtig og kompetent person.
- Anerkendelse kan f. eks. godt vise sig ved, at man får stillet interessante og kritiske spørgsmål til det, man har præsteret. Det kan også være kritik for at kunne have gjort det bedre: Hvis man har løst en opgave dårligt og bliver spurgt om, hvad der gik galt, og hvad man kan gøre for at gøre det bedre næste gang. Anerkendelsen ligger i, at man bliver taget alvorligt i sit arbejde og regnes for at kunne gøre det bedre end som så.

Vi har alle brug for anerkendelse gennem livet, så vi i alle sammenhænge, hvor vi mødes, føler os godt tilpas og afslappede, er i stand til at handle og argumentere.

Anerkendelse er en væremåde eller holdning og ikke udelukkende en kommunikationsteknik.

Anerkendelse drejer sig om relationer og kommunikation mennesker imellem.

At forholde sig anerkendende indebærer, at du tager hele dig selv i brug - både følelser og intellektet. Med det anerkendende perspektiv i samværet holder vi et positivt fokus på den sociale verden, hvor vi har indflydelse på hinanden, uanset hvad vi gør.

Det gør vi ved at

Kommunikere med og behandle barnet på en anerkendende og værdsættende måde hvilket gøres ved at være spørgende og aktiv lyttende, have en god indlevelsessevne til at kunne sætte sig ind i hvordan andre lever og tænker (empati), samt give sig god tid, være nærværende og kunne sætte sig i barnets perspektiv.

Barnet skal selv prøve at finde en løsning på problemet, men pædagogen skal italesætte barnets intentioner, og kan komme med gode ideer og muligheder på at løse konflikten. Barnet skal tages alvorligt og ikke nedgøres. Det handler ikke om personen, men om handlingen.

Eksempler:

"Ved du hvorfor Jens var efter dig? Hvad er han blevet så sur over, tror du?"

"Du må gå" i stedet for "Du må ikke løbe"

Sørge for at du/barnet bliver...:

SET— som den du er. "Jeg har set dig" understreger, at du er en unik del af dette fællesskab.

HØRT - give dig lejlighed for at fortælle din historie, stille spørgsmål til det, der optager dig

FORSTÅET—være opmærksom på din virkelighed og lade dig vide, at jeg forstår dine intentioner og **BLIVE TAGET ALVORLIGT**

Vi kan bl.a. benytte os af følgende metoder:

- Empati, at mærke og forstå egne følelser og at kunne aflæse andres følelser.
- Impulskontrol og problemløsning, at stoppe op, tænke sig om og vælge den bedste løsning, efter at have indkredset problemet og vurderet de mulige måder, det kan løses på.
- Selvkontrol eller håndtering af aggression, nogle teknikker til at kunne tage en provokerende situation roligt.

ICDP (International Child Development Program):

Der er et arbejdsredskab/metode der er med til at fremme den voksens evne, til at skabe et godt samspil med børnene og møde dem, på det stadie de er på.

Metoden tager udgangspunkt i de positive oplevelser, der er mellem børnene og pædagogen og fokusere på de samspil der lykkedes allerbedst.

Indenfor ICPD er der 8 samspilstemaer, opdelt i tre kategorier:

Vær tilgængelig for kontakt

Den følelsesmæssig dialog

1. Vis positive følelser, vis glæde for barnet.
2. Se barnets initiativ - juster dig.
3. Inviter barnet til samtale - lyt og svar.
4. Giv barnet anerkendelse.

Skab fælles opmærksomhed

Den meningsskabende dialog

5. Fang barnets opmærksomhed.

6. Fasthold barnets opmærksomhed - vis følelser og entusiasme.
7. Forbind barnets oplevelse - uddyb og forklar.

Vejled og opdrag

Den guidende dialog

8. Fortæl barnet hvad det må og skal - trin for trin.

Ovenstående er med til at udvikle barnet i positiv retning, og pædagogen får bedre indsigt/forståelse for, i hvilket perspektiv barnet tænker, føler og handler ud fra. Det er med til at styrke barnets selvværd, da det får mod på flere udfordringer i livet, når der er en kompetent voksen, der er parat til at hjælpe dem når der er behov for det.

Ifølge Anne-Lise Løvlie Schibbye (psykolog), er selverkendelse og anerkendelse gensidigt afhængige, uden selverkendelse vil vi have svært ved at udvise anerkendelse. Derfor er barnet i sin relation med en voksen, afhængig af dennes anerkendelse for at opnå erkendelse og udvikle sit eget selv.

Anerkendelse fremmer grundlæggende oplevelsen af tryghed og dermed fornemmelsen af velvære, kreativitet og modet til at gå i gang med nye udfordringer. Barnets selvværd vokser og de får lyst til at udforske verden - anerkendelse bliver en slags motivationsfaktor for barnet i livet.